

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

IX. évfolyam, 25. szám

2020. január 13

Új év

Szilveszter után az emberek többsége reménykedik abban, hogy az új év talán jobb lesz az előzőeknél, vagy talán nem lesz rosszabb. Van egy réteg, akik abban bíznak, hogy valamit talán újrakezdekhetnek, vagy jobban csinálhatnak, mint a múltban. Nos, úgy néz ki, hogy én is megpróbálkozom az újrakezdéssel.

Többen szóvá tették, hogy miért nem írok a ZV-be. Hát (elnézést tanárnő, tudom, háttal nem kezdünk mondatot) így alakult. De azért mégis.

Szóval van valami, ami már régóta piszkálja a csőrömet és ez a reklámok. Hajdanában imádtam a Forgó Morgót, vagy a Bontott csirkét és még a hurka reklám is elég idióta volt ahhoz, hogy jól szórakozzak rajta. Mostanában azonban a reklámok nagy része a gyógyszerekről szól, ezeken már nehezebb szórakozni.

Apának megy a hasa, de ha beveszi a gyógyszert, akkor holnap este már a székrekedés elleni pirulát kell bekapnia, amire az antibiotikummal együtt bevehető probiotikumot is javasolt fogyasztani, és ez még csak az emésztés. Elég jelentős a megfázásra javasolt (különben is milyen súlyos megkülönböztetés az, hogy a férfináthára külön gyógyszer van) por, szuper por, kemény kapszula, lágy kapszula (utóbbi egyenesen borzasztó).

Lehetne sorolni az ízületi, keringési és mindenféle egyéb nyavalyákra való mérgek fogyasztására való felhívásokat. Ja, ott vannak még a szépségápolási kúrálásra való akármik, táplálék kiegészítők, a vitaminok és még sok minden más, ami csak arra jó, hogy egyéb mást is meg kelljen vened, hogy ne érezd magad rosszabbul, mintha semmit nem szedtél volna.

Én mindezek után arra a következtetésre jutottam, hogy talán a természetes módszerek és anyagok sokkal többet segíthetnek, mint a műanyagok. Legyenek azok kemények, vagy lágyak.

Márta István

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Egy mondatban

Mert ugyan ki olvasna végig harminc mondatot, néha egyet is elég, ami hamarosan kiderül, feltéve, hogy sikerül legalább ezt az egyet megrágni így év elején, miután elfeledtük még azt is, amit fogadni akartunk idénre, ám azt biztosan, amit megfogadtunk, tehát ideje már munkához látni, mert volna mihez lent is, meg fent is, ám inkább tologatjuk a gondokat, pedig itt-ott talán még bajok is kerülnek, ha mégsem, akkor majd csinálunk, jobb esetben magunknak, általánosabban inkább másoknak, ahhoz nagyon értünk, különben is, nehogy már azt higgye valaki, hogy ennyire sem vagyunk képesek, bármit megoldani meg pláne, kár, hogy így is, úgy is ránk marad, no de majd holnap, ezért volnánk jók halálnak, gyere holnap, akkor is óvatosan, nehogy valakit felébressz a tavalyi álmából, még megoldana valamit, épp azért gyere csak holnap, nehogy bekövetkezzen, és nem is fog bekövetkezni, azt garantáljuk legalább magunknak, mert mindenki magának mindent, ha fent így, akkor lent meg végképp, aki véletlen kivétel, azt könnyen ki is veszik, vagy teszik a köcsögfára száradni, mint némelyek az unalmassá lett emlékeket, hátha jönnek újak, szebbek, hogy legyen mit megunni, de addig is kezdjük már bele, vagy legalább tegyünk úgy, aztán majd befejezi valaki, mint ezt a mondatot, amit kitaróan olvasol még mindig, és várod, hogy végre legyen már kifejlet, ha nem is vég, de hiába, mert ami nincs, az nem fejlődhet ki, ami meg van, az nem tud, talán majd holnap elkezdődik és történik valami, ha nem általunk, akkor mások által, és majd igyekszünk figyelni aratáskor, hogy jusson a babérokból nekünk is, akár tettünk valamit, akár nem, a lényeg, hogy úgy tegyünk, mintha, és máris hátradőlhetünk, különösen akik végig olvasták e mondatot, még ha unalmas is volt számukra, pedig csak „ami a dolgom azt csinálom”, sok-sok hibával, de így jár, aki mégis, aki meg nem, az csendben mosolyoghat, de talán a csendesek is tudják, netán akarják is: „szeressük egymást, hogy egyetértőleg nyilatkozzunk”, de talán majd egyszer, valamikor, addig is köszönet a sok éves türelemért, és következék végre a pont.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

SEGÍTŐKÉSZSÉG

A farmer bevásárolt a városban, vett egy üllőt, egy vödört, két csirkét, no, és egy libát. Induláskor jön rá, hogy ez a sok dolog nem fér el a kezébe. Tanakodni kezd, végül a boltos megsajnálja, és ezt mondja:

– Rakja az üllőt a vödörbe, ez vigye az egyik kezébe, a csirkét vegye a hóna alá, a másik kezében pedig el tudja vinni a libát.

A farmer megőrül, felpakol, és elindul. A város határában látja, hogy egy fiatal szépség álldogál az út mellett. A lény kérdi tőle:

– Mondja, meg tudná mondani, hogy jutok el a Mockingbird Lane 1515-be?

– Nos, hölgyem, én a Mockingbird Lane 1616-ba megyek, az ott van nem messze, és tudok egy rövidebb utat az erdőnk keresztül.

– És ha az erdőben megtámad? Nekidönt egy fának, letépi a blúzomat, és megerőszakol??

– Ugyan, hogyan tenném, hölgyem? Látja, hogy tele mindkét kezem?

– Hát...mondjuk, leteszi a libát a földre, letakarja a vödörrel, rá teszi az üllőt, a csirkéket pedig megfognám én....

Balogh Attila